

АСЕН БОСЕВ

КАРНАВАЛ

ИЗДАТЕЛСТВО ОТЕЧЕСТВО

АСЕН БОСЕВ КАРНАВАЛ

chitanka.info

ДВЕТЕ АЗ В АТАНАС

Какво ли става с Атанас?
Живеят в Атанас две Аз.
И двете Аз безспирно спорят,
безспирно спорят и се борят.
Едното Аз му казва: — Ти
седи си в къщи и чети.
А другото го тегли вън:
— Не стой в дома си като пън.
Иди на цирк, иди на мач,
а не кълви като кълвач!

Едното казва му: — Пиши,
докрай задачите реши.
А другото нашепва: — Не,
хапни и хайде на спане!

Едното Аз го води в клас:
— Побързай, почва първи час!
А другото: — Пусни, момче,
стрела по сивото врабче!

Едното казва: — В час внимавай,
урока слушай и не шавай.
А другото насочва взореца
навън към двора през прозореца.
И кара го да рита с крак
другаря си през трима чак!

Едното казва: — Имай ум,
не вдигай на концерта шум.
А другото го ръга сякаш:

— Гълчи, шуми, почни да гракаш!

Едното му шепти: — Мини
по камъните отстрани!
А другото го тласка здраво:
— Преджапай локвата направо!

Едното Аз „мирувай“ вика,
към пакост другото го тика.
Какво ли става с Атанас?
Живеят в Атанас две Аз!

ЦАНКО ЦАКАТА

Цанко Цаката се пери:
— Ще успея, пионери,
имам ум като бръснач,
но ми дайте подсказвач!

И на изпит се преструва,
но нали не се дочува,
подсказвачът казва: — Бор.
Цаката повтаря: — Зор!

Някой шепне: Май загази я!
Цанко вика: — Мала Азия!
Казват му: — Братле, грешиш!
Чува той: — Петле на шиш.

Питат го за пирамида,
отговаря: — Керемиди.
А физикът Архимед
назовава грах и мед.

Три към десет е пропорция,
но за Цаката е порция.
Няма що, така е чул.
Май му се яде фасул!

Там подсказват: — Феодали!
— А-а, да, да, кафе му дали!
— Цанко, „карам“ е глагол.
— Гла... глаголът вкара гол!

Сочат му — Река Марица!

*А пък той: — Крака в паница!
Под Балкана... там... Пирдоп...
— От... буркана... ям... сироп.*

*— Разкажи „Канарче в клетка!“
почва той: — Катър в жилетка.
— Слушай, слонът е с хобот!
— Зная: кон яде компот!*

Дават знак: — Там има руди.
Той крещи: — Там има луди!
Смят се: — Ти сам си луд.
Той след тях: — Не искам труд!

*Знае се какво получи
Цаката, като не учи,
но от смях през тоя час
капна целият ни клас!*

КАКВО ВИДЯЛ — КАКВО РАЗБРАЛ

*При дядо си на село бил
и върнал се в града Емил.
Разказа ни какво видял,
тъй както той го е разбрал.*

*— Вози ме дядо с камионче —
мотор бе дядовото конче.
И гледах през полето аз
как даваше с камшика газ.
Накрай и внучето му мило
пое юздата за кормило.
И станах в селския простор
аз на каручката шофьор!*

*В полето от зори до здрач
се стичат хората на мач
и хайде нека им простим —
звено наричат всеки тим!*

*Завръщаме се вечерта.
Отварям плетена врата
и коня вкарваме в гараж,
бензинът му е там фураж.
С гаража дядови добре са,
но фермата ми по хареса,
че там под навесите здрави
гарират сто и седем крави!*

*От мен е малко по-висок
на дядо жилищният блок.
До покрива му литват горе*

петлите и без асансьори!

*И няма там звънец, антре,
но има мъничко кутре.
На входа щом кутрето лае,
пристигат гости — дядо знае.*

*Аз в хола влизам там направо
и лягам на легло кораво.
Зави ме баба ми с юрган,
от нея козяк назован.
Той с косъма си малко жари,
допре ли се до тебе — пàри!
Но скоро скачам, хопà — хайда,
че дядо ми надува гайда.
Транзистор кожен му е тя —
сама се лее песента!
Подава дядо пък на мен
дюдюк — модерен инструмент.
И скача баба ми Деница —
на шейка казват ръченица!*

Та трима — дядо, баба, аз —
си правехме чудесен джаз!
Не знам дали това сте чули —
обувките им са цървули.
Разбрах на село, че калпак е
на дядо къдравото таке,
а дядовият шлифер як
се назовава опанджак.
И моля ви се, без чадър

се скита дядо в она кър!

*Видях през лятната ваканция
овцете им в почивна станция.
Те там наричат я кошара,
управител ѝ е овчарят.
Изкара ли овце на паша,
те лакомо ядат пейзажа.*

*И друго искам да ви кажа:
В реката къпех се на плажа.
Той бе дълбок до колене
и пълен винаги с пране.
Перяха в него стари баби
и скачаха кrekливи жаби
на плувното си състезание...*

— Разказвай! Слушаме с внимание!

*При дядо си на село бил
и върнал се в града Емил.
Разказва ни какво видял,
тъй както той го е разбрал.*

ПЕТИМА ВЕСЕЛЯЦИ

*На сянка седнали веднъж
петима веселяци,
петима петокласници —
юнаци без мустаци.
И почнали да си разказват
измислици момчешки.
И всеки гледал другия
да смае с чудни смешки.*

*Започнал първият:
— Със скок
свиня прехвърли дъб висок.
По скок излезе първенец,
та ѝ завързаха звънец.
Спокойно седнах аз на нея
и викнах сред шпалир да пея.
От песента се тя уплаши,
та през лозята запердаши.
И аз си късах от лозите
картофи, дюли и бисквити.*

*Обадил се тогава друг:
— Ти с нея ли пристигна тук?
Пък аз при вас пристигнах, брат,
възседнал охлюва гърбат.
Летеше той като ФИАТ!*

*А третият извикал:
— Стоп!
Не среща ли по пътя поп
с фланелка, с алени гащета,*

бегач от нашата щафета?
— А, поп ли? Зърнах го, да, да.
Размятал бялата брада,
той беше пионер напет,
последен тичаше отпред.

Четвъртият току се хилил:
— Я чакай да ти кажа, мили.
Аз плавах лятос на море
отлично,
о,
дори добре!
Надигна ме вълната бурна,
та вдън морето чак ме гмурна.
По дъното се поразходих,
повозих се на октоподи
и бях, приятели, честит
да хвана с въдицата кит.

— Така ли? — захихикал петият. —
Ти сигурно го лапна клетия?
— Да, колко ти е китът — хапка.
Но нямаше водица — капка.
И лапнах го така безсолен.
Закусих и съм си доволен.

— А чуйте що се случи с мен:
веднъж се изкачих на клен
и хванах там един овен.
Погалих го и рекох: Слез, че
ще те затворя аз в кафезче,
като канарче да ми пееш. —
А той започна да ми блее:
— Бе-е,
пусни ме да си ходя, бе-е! —
Но аз в кафеза го поставих
и той започна оттогава

да чурулика всеки миг:
— Чурулик!

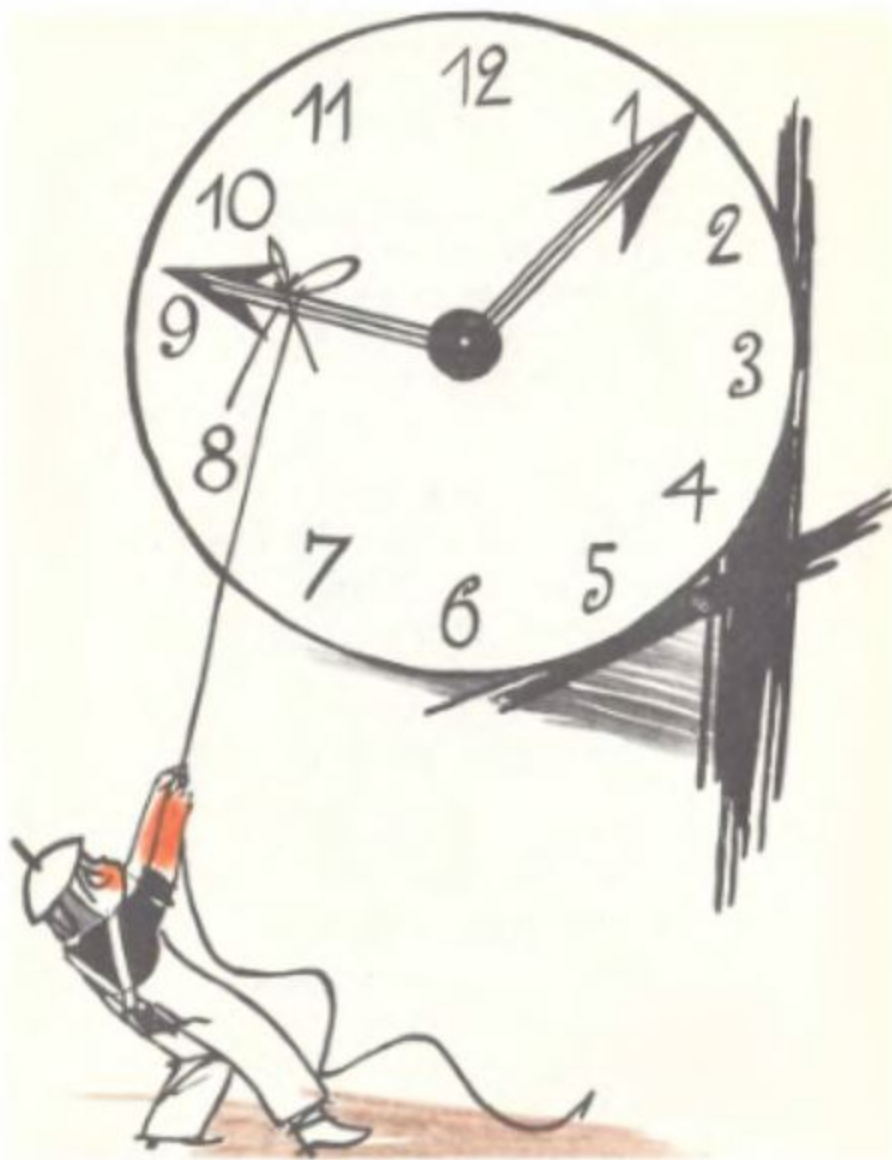
Така децата веселяци,
дорде им никнали мустаци,
не прекратили да се смеят.
Подслушал ги наблизо змеят.

*С опашка дебнел да ги цапне,
като бонбони да ги лапне.
Но смял се, смял се като тях
и пукнал се накрай от смях!*

ИМА ВРЕМЕ

— Има време — казва Кито, —
много дни са в този срок. —
И по улицата скита,
не поглежда,
не прочита
Кито новия урок.

— Има време! — думи бойки
казва този пионер.
Но се наредиха двойки,
двойки десетина бройки
като наниз от пипер.

— Има време, има време —
скача пионерът наш.
Ала дявол да го вземе,
струпаха се като бreme
сто урока наведнџж.

Край на срока се задава.
Ха сега де. Накъде?
— Утре класно как ще правя? —

*Почва да чете тогава,
няма време да яде.*

*А децата му се смеят:
— Има време, не чети!*

*Има време, но къде е?
Ранно пиле, рано пее,
та учи навреме ти!*

КАК МУХАТА СТАНА СЛОН

*Пъшка съветът
на този отряд,
чуди се, мае се —
пише доклад.*

*— Олеле, мале,
с отчета пропадаме —
дейност каква ли
е имал отряда ни?*

*— Сетих се, сетих се! —
викна един.
— Онзи ден с лакът
изтрих своя чин.*

*Друг се обажда:
— А ние с Никола
снощи чинии
облизвахме в стола!*

*— Я си спомнете
и други неща:
в час по история
свирнах с уста!*

*— Виж на стената
картина с танцьорка.
Кой я забодe с карфицата? —
— Зорка!*

— Аз пък захвърлих

бастуна на дядо,
после намерих го —
и му го дадох.

— Вие когато
се борехте с Михо,
аз не извиках ли:
— Тихо бре, тихо!

Ние пък лятос
на чичо с колата
ходихме двама
почти в планината!

Някой с ръцете си
весело плесна:
— Ние сме имали
дейност чудесна!

Я да напишем
за всичко в доклада! —
Пишат и славят
в отчета отряда:

— Много се трудим,
та ни поздравете!
Чистим редовно
сами чиновете.

Нека светът да се смае,
че ние
в стола училищен
мием чинии!

Свирим. На старите хора
помагаме
и по стените
украси си слагаме.

Спазваме зорко
в клас тишината.
Излети правим

до връх планината!

*Славен отряд,
заслужава поклон.
Прави в доклада
мухата на слон.*

ЧЕЛ Е МНОГО ГАНИН ГОГО

*Хвали ни се Ганин Гого,
книги куп за прочит взел:
— Както мене книги много
друг едва ли е прочел!*

*В къщи, щом като ядем,
бързо лягам по корем,
лист
след лист —
по сто листа
аз за четвърт час чета!*

*Да, чете ги той безспорно,
непрестанно, неуморно,
но през тях търчи в галоп
и мърмори
като поп!*

*А в главата, за беда,
не остава ни следа!*

*Бе веднъж на сбор дошел.
— Разкажи какво си чел?
Гошко трепва,
става розов:
— Четох за... Ваплик Тормозов!*

*— За Павлик Морозов?
— Да де,
дето баба си издаде!
— Баба си ли казваш ти?*

Я отново прочети!

*Гого вдига черна вежда,
към отряда горд поглежда:*

*— Четох за един герой,
чакай... как се казва той?
А-а, Тамбукту бе, да, да!
Той се бил за свобода
с боен шмайзер във ръката
в четата на Караджата!*

*Бил на остров, откъдето
пеш преминал през морето.
Там следите му остават,
мечки щели да го сдавят!
И сред зима, в утрин летна
той пристигнал в село Цветна.*

*После с Тошко Африкански
хванал дебрите балкански.
Трима с Ян Бибиян
стават партизани —
край!*

*Някой шепне:
— Трай си, трай,
нека слушаме другаря
докъде ще я докара.*

*— Четох — продължава той —
май че беше от Толстой,
за Калитко Палаузов
и за Робинзончо Крузов!*

*Четох още как на Шипка
дядо хванал златна рибка!*

— Чете ли за Чук и Гек?
— Да, той бил голям човек!
— Ама те са две дечица!
— Зная хубаво, ти млък.
Чук — лисица,
Гек е вълк.

Лиса грабнала овца,
тя размахала крилца,
а вълкът изял кокошка.

— Браво, Гошка, браво Гошка!
Карай, драги, и не спирай,
нещо ни издекламирай!

Почва Гого да се пъчи,
но пелтечи,
и се мъчи:
„На прощаване“ от... Левски!
Не, от Вазов... от Марчевски!

Гого, Гого, мили Гошко,
вярно, братко, чел си много,
ала бързо май четеш,
затова се тъй плетеш!

КУБИНСКИ КАРНАВАЛ

*Карнавал, карнавал,
син, зелен,
червен и бял,
в ярки багри
заблестял,
през града
се е задал!
Карнавал, карнавал!*

*Де ги жителите прежни,
вакли, хубави и нежни,
де ги кротките съседи
с шапки — като
слънчогледи,
де са детските ята
по гащета,
без палта?
С други свят
е наводнен
този град
през този ден!
Той събрал е —
погледнете,
облекла от вековете!*

Стичат се
по всички друми
хора с шарени костюми
и с капели,
и с дантели,
с чудни маски
и каляски.

Оле, кой
в града изпрати
еднооките пирати?
А от разказите кой
е докарал и ковбой?
Този е с бомбето личен,
онзи — цял с пера накичен,
тази тънката — японка,
а онази — амазонка...

Карнавал, карнавал
през града се е задал!
Трам-та, рам-та,
трам-та-рам!
Бие барабан —
бам-бам!
Бие тъпан —
там-там-там!
Свирки свирят —
шум голям!

Свирят трима
мускетари
със седефени китари
и се носят
балерини,
вейнали воали сини.
На площада
индианци
лудо вият
кръшни танци.
Този пее,
онзи скача,
негрите подвикват:
„Ча — ча!“.

Карнавал, карнавал,

син, зелен,
червен и бял,
през града
се е задал.
Той лицата озарява,
ех, че интересно става!
Колесница преминава,
а на нея, като птиче,
е размахало момиче
две разперени крила —
многоцветни ветрила.
И на тая
самодивка
трепка весела
усмивка.

Сред венците от цветя
най-красивата е тя!
Кацнала на колесница,
тя — на празника царица,
е небесна гълъбица,
гълъбица на мира.
Ура!
Ех, ти празник
разцъфтял!
Цял градът е засиял,
всеки тук е заиграл.
Карнавал, карнавал!

АГЕНЦИЯ ВЕСТ-ПРЕС

Наш Мирон
микрофон
от тръстиков прът направи
и пред него се изправи.
Заговори:
— Аз от днес
съм агенция Вест-прес.
Чуйте чудни новини
от далечните страни.
Сър-бър Брѐм-бър заминава
с моторед за остров Ява
краставици да продава.
А с цилиндър мистър Тигър
важен в джунглите пристига —
произнася мирна реч
и започва страшна сеч.
Слон се жени за мушица,
за да му вари чорбица.
В ледовете крокодил
път пое с автомобил —
префуча през Аржентина
и за Радомир замина.
Гарга кацнала в Австралия.
Че е щъркел не разбрали я.
В Киев уловили кит,
зад едно кокиче свит.
Марширува с ход безспирен
дългокрак шаран по Пирин.
А в пустинята Сахара
воденица Дунав кара...
Чуйте утре нова вест

от агенция Вест-прес!

МИМЕТО

Имат си
мама
и татко
дете —
и за детето си
грижат се те.
Гледат го, сякаш
е цвете в саксия,
всичко поднасят му
те на тепсия.

Слага му баба
в устенцата хляба,
таткото — млякото,
супата — мама.
Глезят го всичките —
обич голяма!

Мими се мръщи,
потропва,
пищи:
— Супа не искам,
разбираш ли ти?

— Мамино Мими,
що искаш, кажи ми!

Искам бисквити,
ала шоколадови,
сладки, каквито
ни дадоха Владови.

— Мъжо, бисквити,
иди достави ти!

Татко излиза
набързо по риза.
Носи кутия
с бисквити, обаче
не тъкмо тия —
и Мимето плаче.
— Тези не ща!
Направете ми крем!

— Крем ли? Щом искаш,
и крем ще ядем!
— Мъжо, изтичай,
яйца ми купи.
Мамино Мими,
сега, потърпи!

Мими се плези, но...
радват се те.
Мими разглезено
чедо расте!
Радост!
Дочакват
голямата слава —
Мимето им
първокласница става!
Но първокласници
с нея и те са —
всички са роби
на тази принцеса.

Има ли Мими
домашни задачи —
има и свита

добри помагачи!
Своята работа
татко зарязва,
синя хартия
на ленти нарязва.
Прави на Мимето
ново сметало,
старото вече било овехтяло!

Мама лицето
на Мимето мие,
бабата внучето
трие с хавлия.
Грижи за Мимето —
колкото щеш!
— Мими, почивай си,
да порастеш!

В къщи случайно
тя днеска сама е,
ала без работа
Мими се мае.

С кални обувки
лежи на чаршафа.
Гладна е тя —
но далече е шкафа!

Как да се мъчи
яйца да вари!
Хляб да нареже
е трудно дори!

Но се усмива
щастливият миг,
баба се връща —
тя среща я с вик:

— Бабо, къде си се
влачила ма?
Обеда как ще
приготвя сама?

Баба слугува,
а Мими яде.
— Бабо, водица! —
И тя ѝ даде!

Връща се мама —
тревога голяма!
— Мамо ма, копчето
я ми заший!
Стягай ми чантата
и ме среши!
Идва и татко,
нарежда му кратко:
— Хайде обувките
ми почисти,
иначе, татко,
защо си ми ти?

*Ляга по гръб
на кушетката Мимето,
а се залавят
за работа тримата...*

*Тъй се минават
години наред,
стават капризите*

нейни безчет.

— Искам на бар да отида!
— Иди!
— В бара с цигара ще бъда!
— Бъди!
— Искам без вас
да вървя на море!
— Щом настояваш —
тогава добре.

Мими израсна
девойка прекрасна —
нежна, кокетна
и шик издокарана,
само че с работа
всякаква скарана!

— Моля те, Мими —
ела помогни ми!
Ето,
в мазето
слезни за кюмюр!
— Как да вървя за кюмюр
с маникюр?

— Слушай, момиче,
хвани се за работа!
— Нека се хване
за работа бабата!

Ех, че отмяна
отгледаха те —
май че в саксията
плевел расте!

Дайте на Мими

*разкош, развлечения,
но не мъчете я
с труд и учение!*

*Мими с труда
не желае приятелство.
Принц потърсете
за нейно сиятелство!*

КЪДЕ СИ, „ДОБЪР ДЕН“?

Къде си, „Добър ден“, къде?
Къде се губиш вече?
Чавдарче в къщи си дойде
и „Добър ден“ не рече!

С един познат човек Младен
навън почти се сблъска.
— Къде е твоят „Добър ден“,
момче с червена връзка?

Марийка свари в своя клас
учителката кротка,
за поздрав не отрони глас,
стаи се като котка.

При обуцаря влезе Спас.
— Обувката пропуска!
Отвърна той: — Не кърпя аз
без „Добър ден“ обуца.

А Станчо посети съсед
и както си го знаем,
гърди изпъчи без привет:
— Яйца ми дай на заем!

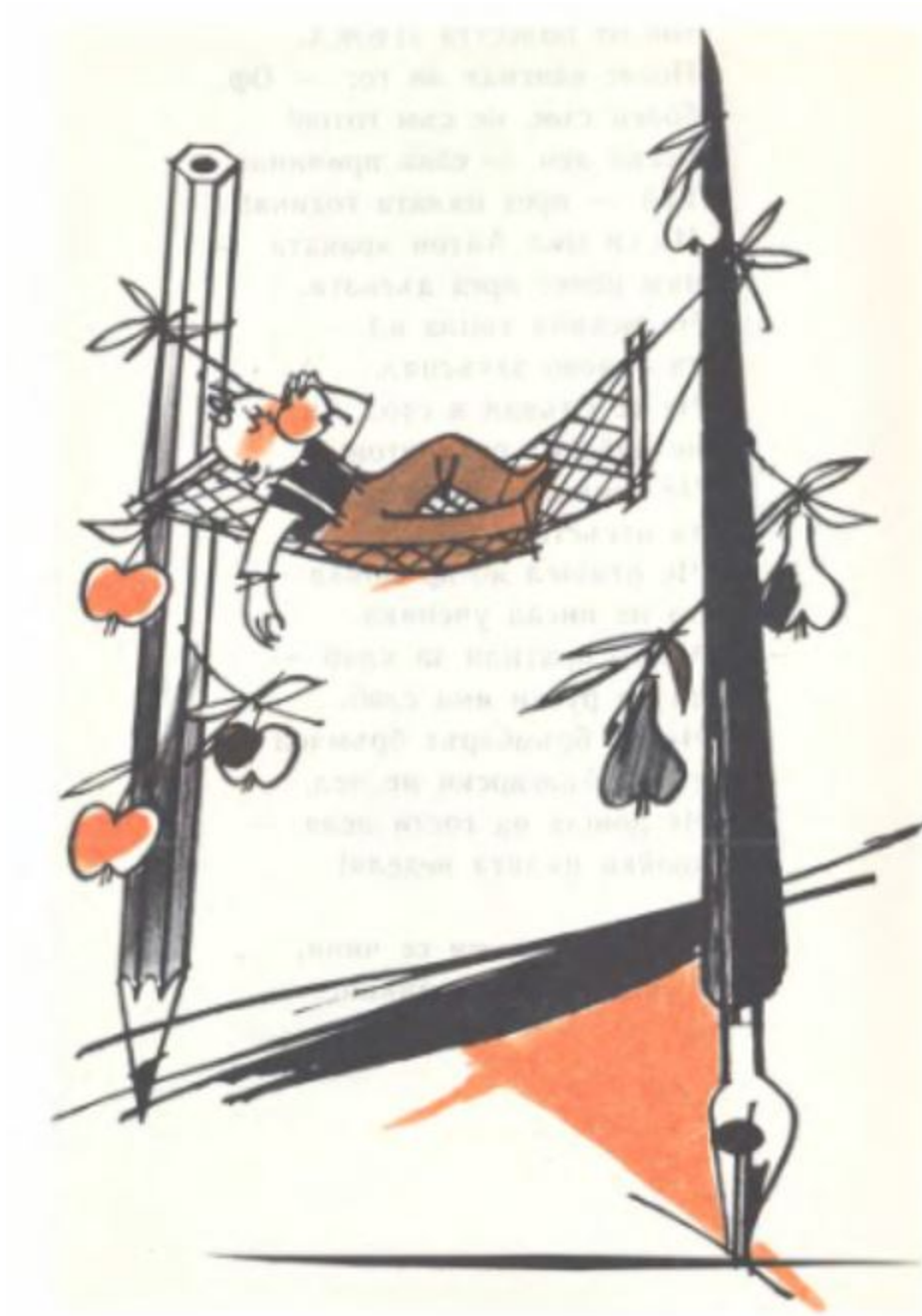
Къде си „Добър ден“, къде?
Ела си при децата!
То „Добър ден“ не се яде,
но влез им ти в устата!

УВАЖИТЕЛНИ ПРИЧИНИ

*Пак Антон е без домашно,
но нима това е страшно?
Не бои се мушморочка,
че не си е чел урока;
има си добри роднини —
уважителни причини.*

*Днес учителя си мотка,
че одраскала го котка,
утре — не разтворил книжка,
че видял под шкафа мишка!
Може би за правописа
е виновна Кума Лиса
и не е чертал чертежа
по вина на таралежа!*

*— Как си? — го запитва мама,
че за учене го няма.
Казва ѝ: — Не съм добре.
Леле мамо, ще се мре!
— Ох! — започва той да пъшка,
на постелята се тръшка.
Май че, мамо, имам хрема,
та къркори ми корема!
Разболях се, я ми дай
пържени кюфтета с чай.
Може, мамо, и яхнийка,
наденица и туршийка...*

Десет дена полежа
той от болестта ЛЪЖА.
После вдигнат ли го: — Оф,
болен съм, не съм готов!
Всеки ден — една причина.
Тъй — през цялата година!
Че си мил Антон краката —

ням немее пред дъската.
Че мекица топла ял —
та отново закъснял.
Че се спънал в стол Антон —
не набавил си картон.
Че закихал от пипера —
та отсъствал пионера.
Че отишъл до дръвника —
та не писал ученика.
Че го пратили за хляб —
та по руски има слаб.
Че му бръмбарът бръмчел —
та по български не чел.
Че дошла на гости леля —
двойки цялата неделя!

Ще повтаря, ми се чини,
с уважителни причини!

ИЗБИРА СИ ПРОЙЧО ПРОФЕСИЯ

*Избира си Пройчо професия,
старае се много човека!
Шивашка избра — не хареса я,
потърси си друга — по-лека.*

*— Добре де, стани машинист ти,
лети по родината с влака!
— Не са машинистите чисти —
юнакът ни пак се оплака.*

*Не ще в работилница прашина
да прави столове и маси.
— Моряк ли? Професия страшна.
Не ходя далеч от дома си.*

*— Засявай пък в нивите жито,
отглеждай пипер и марули.
— Тегло е трудът на открито,
ту пек е, ту вятър те брули.*

*— Поправяй бушони тогава!
Страхува се Пройчо от тока.
И шлосер не иска да става —
отказа се още в кръжока.*

*— Миньор не желаеш ли? — Никак.
Къде ще се вра под земята!...
Подсвирква си той, тананика,
синджирче през пръста премята.*

Остана си Пройчо безделник.

— Ех, казва, тъй много добре си е! —
Но някой ще сложи ли зелник
пред Пройчо, човек без професия?...

1949 г.

ГДЕ ГО ЧУКАШ, ГДЕ СЕ ПУКА

Най-забавен в този клас
е умникът Атанас.
Питаш ли го — отговаря
изумително другарят.
Онзи ден го питах: — Как
си в училище, юнак?
— Много хубаво, изядох
два чудесни шоколада.
— Бива ли го своят чин?
— Не. Такъв е той един —
можеш само да поседнеш,
трудно е да се излегнеш.
— Кой е най-добър другар
и кое му дава чар?
— Най-добър другар е Гриша,
че ми дава да препиша.
— А какво
четиво,
Атанасе, най обичаш
и любимо го наричаш?
— Аз чета с велико щастие
само листове за ястия.
— Слушай имаш ли мечта
и кажи каква е тя?
— Моята мечта е малка:
самомислеца писалка —
тя задачи да решава,
мене да не затруднява
и сама да прави класните,
за да са прекрасни те!
— Как учебната година

ти желаеш да премине?
— С девет месеца ваканция
и да съм в почивна станция.
— Кой предмет ти е любимия,
физика ли или химия?
— Моят най-любим предмет
е лъжица пълна с мед.
Пак го питам вчера аз:
— Ами кой учебен час
предпочиташ, Атанасе?
— Предпочитам междучасие.

— Браво, Атанасе, браво,
я кажи ми ти направо
общо имаш ли с труда?
— О, разбира се, че да.
Аз полагам труд голям
три пъти на ден да ям!

КОГАТО САВА НЕ ВНИМАВА

*Учителят урок предава.
Децата слушат
и внимават.
А Сава си е бръкнал в джоба,
за обед мисли той,
за боба...*

*— Кажу какво говорех, Сава?
— За боба!...
Не, а за Варшава! —
Облива го смехът кошмарен
и сяда той,
като попарен.*

*В дома пред Сава слагат боба,
но Сава пак е бръкнал в джоба.
Сега пък Савата
дълбоко
се е замислил за... урока!*

ПИОНЕРКА ПИПЕРКА

Не зная дали я
познавате вие
другарката Гина
от нашта дружина.
Тя има език —
същински камшик.

Не казва човешки:
— Аз моля да мина,
а с думи най-тежки
нахвърля се Гина:
— Махни се, бре вол,
сгърчиш като кол!

На дружката мила
ще каже „камила“,
а своя другар
нарича шопар.

В сладкарница влиза
и чука с юмрук:
— Хей с бялата риза,
ела бре морук!

В училище имат
прислужница стара
и всички ѝ кимат
с приветствие заран.

А Гина край нея
върви мълчешката.

— „Добро утро“ къде е?
— Потъна в реката!

Завърне се в къщи,
на батко се мръщи:
— Я дай ми да ям,
че по̀ си голям!

На каква се кара:
— Ти плюскай попара!
Пред баба се пали:
— Дай стола, разбра ли?

Замоли я дядо:
— Послушай ме, чадо,
дърва донеси.
— Ти къопав не си!

Дори и пред мама
създава тя драма.
— Иди в магазина.
— Не съм ви слугиня!
И люто се сопва,
с крака си потропва.

Не е пионерка,
а люта пиперка!

БЕЖКО БЕЗ ДОМАШНО

Бежко идва без домашно.

Питат го в класа:

— Защо?

— Стана нещо много страшно.

— Разкажи какво е то?

*— Тая нощ нахлуха в къщи
цяла банда от крадци.*

*Влязоха — пирати същи,
скачат като скакалци.*

*Те с апашката си хватка
взеха моята тетрадка
и домашното изчезна
с нападателите в бездна!*

— Брей — учителят му рече, —
ти пострадал си, човече!

Мина ден и мина втори,
Бежко друго отговори.
— Без домашно ти защо си?
— Него го реката носи.
Като идвах днес насам,
минах през река
и там

мисъл хубава и умна
за домашното ми хрумна.
Спрях да я запиша аз
и тетрадката тогаз
падна в буйната река.
— Брей, така ли бре?
— Така!

Минаха се два-три дни,
без домашно идва пак.
Бежско стана, обясни
този път защо и как...
— Бях домашното написал
вярно, чисто, с ясна мисъл.
Но пожар у нас избухна,
пламна покривът и рухна.
Скокнах в ужас най-голям,
силно се развиках там:
— Хей, тетрадката ми, хора! —
С хора се изпълни двора.
Знаят те, че много уча,
че съм пионер добър,
та надигнаха маркуча
и котлите от бакър.
Хвърлихме се да гасим,
но тетрадката ми — их,
изгоря,
не я спасих!

— Брей, така ли, Бежско, бре!
Жив и здрав си,
пак добре!

След беседата им кратка
нареди учителят:
— Дайте молив и тетрадка
на огнегасителя!

Сядай, Бежко,
помисли си,
що си писал,
припомни си!

Как ли да се отърве?
Писа той,
получи две.

И така
тоз другар
изгоря
без пожар!

ВАНКО ЗАБРАВАНКО

*Ех бре, че е Ванко
страшен забраванко!
Прави той, що прави,
нещо ще забрави!
Вижте го — по друма
върща се за гума,
после пък се мръщи:
моливът е в къщи!
Ето — всички в клас
днес четат в захлас,
само Ванко там
се черви от срам!
— Нямаш ли си книга?
Ванко мига, мига:
— Имам, но у нас
я забравих аз!
Всички му се смеят,
закачливо пеят:
— Гледайте го Ванко,
Ванко забраванко!*

Тръгна за дома си
сякаш без ума си —
няма си бе, брате,
шапка на главата!
— Ванко, що направи,
шапката забрави!
Их, че неприятно,
въръща се обратно!
А на закачалката

шапката му, жалката,
вика: — Бре, стопанино,
а бре забраванино,
що ме ти остави,
що ме ти забрави?...
Шапката си дивна
Ванко смешно кривна,
но навън сега
правят си шега.
Викат му децата:
Няма ти главата!
Де си я оставил,
де си я забравил?
Ванко пръст веднага
на челото слага:
— Тук ми е главата,
върху рамената!

Ех бре, че е Ванко
страшен забраванко!

1942 г.

ДРЕМЧО НА ЛАГЕР

*Другари, да ударим тъпан
да свири три пъти тръба.
Че Дремчо спинка като къпан —
и тая сутрин се успа.*

*Без Дремчо почва всяка сутрин
любимата ни ведрина.*

*— Добро ти утро, добро утро,
цял час ти, Дремчо, закъсня!*

*Но Дремчо пръв е на закуска
и пръв изпива своя чай.*

*Той яденето не пропуска
и лаком иска: — Още дай!*

*Поехме радостни на поход
по партизанските следи.
В гората всичките дойдоха,
а Дремчо в кухнята седи!*

*Край огъня на свободата
играем, пеем до зори.*

*— Къде е Дремчо? — На кревата,
под одеялото се скри!*

ОРАТОР

*Борю като заговори,
стой, та го послушай, брат:
гръмват стаи, коридори,
стряска целия отряд.*

*Гост посрещат ли, ще каже:
— Падна се честта на мен
да ви срещна в тоя важен
исторически момент.*

*Няма да рече: — Намирам,
че успеха ни е слаб —
а ще каже: — Констатирам,
че на нисък сме етап.*

*Тържество ли се урежда —
ще се изтъпанчи там,
в листче сгънато поглежда
и крещи като голям:*

*— Има значи перспектива
утре шипки да берем.
Ще се включим в колектива
и ще крачим към подем!*

*Нас за подвиг епохален
обществото ни зове —
ще почистят входа кален
славните ни класове!*

И с нечут ентузиазъм

двора си ще пометем.
Мързела ужасно мразим,
с идеал велик растем!

Щом обърка свойто слово,
писано от някой друг,
преповтаря той отново
всичко казано до тук.

Чу го майка му в салона,
на извика: — Боре, спри. —
Дръпна го за панталона:
— Я разбрано говори!

От ръцете му измъкна
неусетно листа свит.
— Бре, защо така помръкна,
ти, човече, речовит?...

Сви той устните изпити,
но след тоя страшен миг
Борето се окопоти
и развърза пак език.

Вместо с думи гръмки, тежки
да кънти като картеч,
заговори по човешки
с майчината проста реч.

КРОС

*Зададе в клас учителят въпрос:
— Нали в неделя всички сме на крос?*

*— На крос в неделя? — зашумя класът. —
И в празника програма ни гласят,
когато можем да си полежим
без всякакви програми и режим!
— На крос да идат други класове —
отрониха се плахи гласове, —
че ние сме по тичането слаби,
едва-едва се мъкнем като баби!*

*Учителят тогава се намръщи:
— Добре, деца, отивайте си в къщи!*

*И юрнаха се всички като орда —
по бягане те счупиха рекорда!*

ПАНЧО ПОВЛЕКАНЧО

— Ставай, Панчо,
мамин Панчо.
Чуй, часовникът звъни! —
Бавно Панчо
Повлеканчо
се обръща настрани.

Мръщи се и се прозява,
понаема се да става —
стане,
легне,
стане,
легне,
на поляка се протегне!
Пак дочува майчин глас:
— Ставай, че минава час!
Става сънното момче,
иска да се облече.

Да, но дрехите му де са?
Десет пъти се почеса,
мята черга
и чаршаф,
търси в кухненския шкаф,
цяла къща
той обръща
и не ги намира още.
Де ли ги захвърли снощи?

На леглото
е палтото,

на балкона —
панталона,
жартиера —
под миндера,
а чорапа —
чак в долапа!

Мушва се напред с главата
като котка под кревата.
Прашния сандък измъква —
на играчки се натъква.

Вади куци кончета,
вади камиончета,
вади стар мотоциклет
и без перка самолет.

Весело подскача:
— Ах,
ето го и моя шах!
Ето я пионката,
ще играем с Монката!
Вика му сърдито мама.
— Още ли си по пижама?

Риза таткова облича,
панталона си навлича —
ляв крак бутва
в десен крачол,
заприличва на палячо.
А пък мама го кори:
— Връзката си намери!
Той под печката се свира,
в прахоляка я намира!
Бавно се препасва с нея,
сякаш пояс аленее.

— Слушай, хей, ще те набия,
връзка връзва се на шия!
Ха сега да се обуваш,
чуваш ли, или не чуваш?

Той обу една обувка,
де е другата сега?
Пафка-пуфка,
пафка-пуфка,
босо може ли в снега?

Коленичи
тук и там,
чуди се:
„Какво да правя?“.
И обувката, за срам,
изпод книгите изравя.

— Връзките завързвай бърже!
Но додето ги завърже,
майка му пригответи чая
и опече два кравая.
— Закъснял, не закъснял,
няма да вървя неял! —
Панчо на закуска сяда —
яденето му присяда.

Дълго яде, па се сети:
— Бре, не съм си мил ръцете!

Ако кажете:
ушите
си не мие,
ще сгрешите!
Може би не сте видели —
ми ги преди три недели!

Тръгва Панчо
Повлеканчо,
тананика:
— Тран-та-та,
мамо, де е чантата?

Беше я забравил вън,
до един захвърлен пън.

Бърка в нея — що да види:
вместо книги — керемиди!
— Де ми са тетрадките?
— Ето ги под сладките.
— Де ми е писалката?
— Чак под закачалката!

Три минути му остават.
Повлеканчо заминава,
но нахлузва в бързината
женска шапка на главата.

Без домашно и без книга
на училище пристига
чак след третия звънец.

Добро утро, първенец!
1953 г.

ВЕЖЛИВИТЕ

Послушай история, брат!
Веднъж пионерски отряд
реши
и на сбор обяви:
— Другари, така не върви.
Понякога ставаме груби,
а с грубост отрядът ни губи.
Излагаме се
и това си е.
И даде отрядът съгласие:
културни обноси от днес!
Вежливост —
за слава и чест!
Надигна се Райко и рече:
— Бойкот на обидите вече!
— Със всички ви — каза Людмила —
ще бъда учтива и мила.
— И аз!
— Че и аз!
— Че и аз —
отвърщат ѝ глас подир глас.

И чудо се случи тогава!
Върви пионер,
поздравява:
— Прощавайте,
добър ден,
моля...
На стари отстъпва си стола.
Усмивки наляво, надясно.
И всички си казват — Прекрасно!

Но ето веднъж в коридора
вежливите почват да спорят.
— От вчера аз три пъти вече
у нас поздравих с „добър вечер“.
— А аз единадесет пъти!
— Брей, как ли го сметна умът ти!
Отвърна Стоянчо сърдит:
— Не ми се перчи бе, чешиш!
Дойде и на Марето ред:
— И аз се усмихвах навред.
Но отзвук дочу ученичката:
— Я карай си, Маро, количката!
— На хората казвах „доброутро!“.
— Недей да се периш ма, мутро!

А Мара нали е вежлива,
им каза:
— Говеда такива!

БАБА ТАСА НА ТАКСИ

Ти видя ли баба Таса?
Съжалявам, че не си.
Вчера от града довтаса
баба Таса на такси.

При сина си бе на гости
и такси извика той.
— То не е за хора прости,
та недей бре сине, стой!
Големци се возят само!

— Големец и ти си днес
и не се стеснявай, мамо,
а ела, в таксито влез!

Неуверено и свито
до шофьора млад, засмян,
разположи се в таксито
баба Таса с нов сукман.

Към дома с кола запраши
и се вглежда все навън.
— Где са тук нивята наши?...
Всичко ѝ е като сън.

Сякаш в космоса с ракета
баба Таса полетя.
А пък иска берекета
в блока да съгледа тя...

Зърна зад гора селцето

с моста, с бистрата река.
Уталожил се сърцето,
махна бабата с ръка.

Биволица се препречи,
в чудната кола се взря.
— Идвам! — баба Таса рече —
да ме видиш ли се спря?

И без малко не прегази
бързото такси прасе.
— Грух-грух, грух-грух
ух пък тази,
откъде сега се взе?

Най-подир пред бяла къща
спря зелената кола.
— Бабата с такси се връща! —
викат в цялата махла.

В двора кrekнаха кокошки —
пръснаха и те вестта
по градини и овошки,
по заглъхнали места.

Слезе бабата гърбата,
а в ушите ѝ шуми,
сякаш че от небесата
в село тя се приземи...

*Ти видя ли баба Таса?
Много жалко, че не си.
Вчера от града довтаса
баба Таса на такси!*

УМНИЯТ СИН

*Седнал в сенчеста градина
стар баща сред трима сина.
Па им рекъл и на трима:
— Утре баница ще има.
Кой ще я излапа?
— Аз! —
викнал първият завчас.
— Ще заколим гъска,
кой...
— Аз? — не го дочакал той.
— И ще опечем прасе...
Той си се обаждал все.
— Утре кой ще е на оран?
Той подскочил ококорен:
— Е, все аз,
все аз,
все аз,
туй пък някой друг —
от вас!*

ЮРДАН ПОД ЮРГАН

Имало един Юрдан.
Бил Юрдан човек добър,
ала бил и разпилян,
та не знаел
ни чадър,
нито шапка,
ни терлик
где е сложил преди миг.

Вечер лягал, па се свивал
и с юргана се завивал.
Но се тюхкал сутринта:
— Где са моите неща?
Чак под шкафа се навирал —
там палтото си намирал.
Търсел кърпа на пирона —
тя била под панталона!
Бъркал с лапа
из долапа,
но наместо очила
вадил кифла
и метла!

— Ох — започнал да въздиша
преди лягане веднъж, —
що къде е
ще запиша,
за да съм изправен мъж.

И описал той наред:
има в кухнята бюфет

на бюфета —
късче хляб
и кюфтета,
и чорап.
А на старата кушетка —
чифт обуца и жилетка.

Па си легнал:
— А Юрдан?
А Юрдан е под юрган! —
Молив взел, навел глава,
отбелязал и това.

Станал сутринта човека —
работата му е лека!
Без да се коси горещо,
той намирал всяко нещо.

Но нали се бил записал,
за Юрдан си бе записал —
вдигнал своя мек юрган:
— А къде е тук Юрдан?
Оле-ле, Юрдан го няма,
леле, загуба голяма!

Най-подир на ум си казал:
— Вън е сигурно излязъл.
И отчаяно заскитал,
где кого настигал — питал.
Срещнал го един познат
и му кимнал:
— Как си, брат?
— Остави се, нямам мира,
тръгнал съм Юрдан да диря.
Под юргана легна снощи,
пък не го намирам още!

А приятелят му трепнал
и учудено се сепнал:
— Нещо да не си пиан?
Че нали си ти Юрдан!

Пипнал се Юрдан тогаз:
— Бре, наистина съм аз!

Върнал се в дома честит —
и Юрдан е днес открит!

МЕНАЖЕРИЯ

*Петърчо на Колю казва коня,
Колю пък на Петърчо — петел.
Не Миленка и Боян се гонят,
гонят се камила и козел.*

*За Недялка Данчето е чавка,
Милчо за Румяна е прасе.
Таня пък за Пейчо — кукумявка.
И така се те наричат все!*

*Сякаш тези мили пионери
своите другари не познават,
сякаш че класът е менажерия,
дето я животни обитават!*

УКРАСА

*Този клас с украса
слави се навред —
сложили на маса
кошчето за смет.*

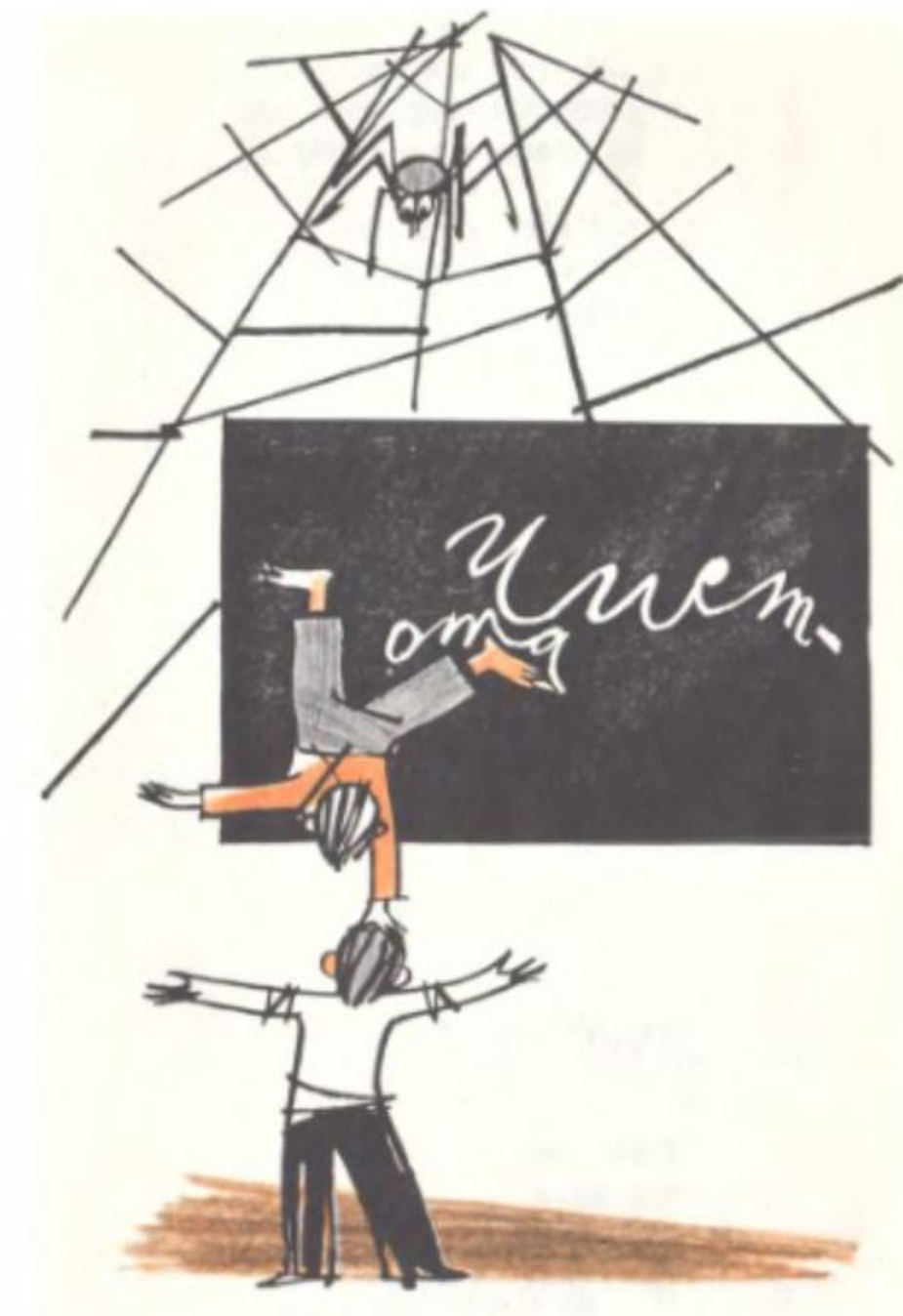
*Нямат си саксии,
но е разцъфтял
тук за гиздосия
на пирон парцал.*

*Майсторят картини
всички до един —
драскат драскотини
върху всеки чин.*

*И те радва с гледки
бялата стена,
дето от подметки
се роят петна.*

*А пък паяк горе
преждица преде
и един прозорец
той краси с перде.*

*И ти става мило
като гледаш ти
в шарки от мастило
новите врати.*

По стените — браво,
да се възхитиш,
надписи направо
се изписват — виж:

„Манчо е магаре

*Петьо е пител.
Ще яде шамаре
кой ми взел пергел!...“*

*Има и рисунки
там какви ли не:
хората — маймунки,
котките — коне.*

*Ех, че клас с украса.
Ех, че красота!
Майстори това са —
първи на света!*

ДАНО, АКО...

Дано, ако,
ако, дано —
това на Стайко е копнежът.
— За днес домашно нямам, но...
дано пък да не забележат!

Но забелязаха и ето —
в бележника бележка — две.
Дано поправи я момчето,
дано от „две“ се отърве!

— Ако учителят Петров
е болен, няма що да уча —
макар че хич не съм готов,
пак двойка няма да получа!

Ако! Но не излезе прав.
На изпит налетя другарят.
Учителят Петров е здрав,
а Стайко болно отговаря.

— Дано пък да не ме съзрат,
ако на кино ида тайно.
Дано! Но пипват го за врат:
— Назад, неразрешено, байно!

— Дано дочакам аз кола!
С даното в къщи си остана.
Би стигнал и на Мусала,
ако... бе тръгнал отзарана.

— Ако в живота съм с късмет,
— ще стана хей — строител знатен!
Би станал, Стайко, пръв навред,
ако... труда ти бе приятен!

Дано, ако... минават дни,
и Стайко с тях се все излага.
Една пословица помни:
с „дано“, с „ако“ се гладно ляга!

КИРЧО ПРЕД СЪДА

1

Кирчо наш е ученик —
ученик,
ученик,
слаб по български език!
Много-много не чете,
много писане не ще,
точки-бочки,
запетаи
той не знае!

Пише лъв на края с „ф“,
пише гъска с главно „Г“.
Вместо боб
пише поп!
Гладен ли е, хайде де,
та и буквите яде!

2

Но веднъж сънува сън:
хваща го урокът вълн
и като Вълчан пълдаря
право го на съд закара.

Гледа Киро,
гледа Киро —
в съд страхотен се намира!
Ето — родният език
тук е съдия велик,

*а учебниците горе
сядат като прокурори!*

3

*Съдията звънка: звън-н-н...
И навлизат в миг отвън
писъмца и
запетаи,
букви главни,
знаци славни:
удивителни,
въпросителни,
двоеточия,
многоточия...
Идват мислите несвързани,
идват думи с бинт превързани,
идва с грешките в ръцете
до баща му писъмцето.*

*Крачат с дълги изречения
и домашни упражнения
като че ли в бой ранени —
от мастило зачервени.*

*Криви букви се събират —
на бастуни се подпират.*

*И синеят отстрана
сто мастилени петна.*

4

*Казва съдията важен:
— Нека всеки се изкаже!*

*Заговори двоеточието,
забърбори многоочието:*

— Нийде Кирчо ни не слага
и с това ни той излага!

Мънкат мислите несвързани:
— В круша... дренки... аз... бери!
Ти иди го разбери! —
Плачат думите превързани:
Кир... ни нас о-са-ка-ти,
глоба трябва да плати!

Запетаята изскочи,
тънкия си глас проточи:
— Смеят се на нас децата,
че не сме си по местата!

Заприказва с увлечение
дълго-дълго изречение.
— Спри! — му каза съдията, —
че ме заболя главата!

То помоли за отсрочка:
— Как да спра, аз нямам точка!

5

Вдигнал рунтава глава,
лъвът страшно изрева:
— Кой ме пише грешно „лъф“,
дайте да го лапна —
лъф!

6

Съска
гъска
важна,
важна.
Иде с шапка над челото,

с дамска чанта под крилото.

— Добър ден.

— Какво желаете?

— Моля, думата ми дайте!

Е добре де, говорете!

— Кирчо вие не корете!

Аз дори ще го похваля

и с перце ще го погаля.

Че защо ще се оплаквам,

по-добро и не очаквам:

пише „Кирчо“ с малко „к“,

а пък гъска с главно „Г“!

*Тая работа е славна:
аз от Кирчо по̀ съм главна!*

7

*Щом излезе тя и хоп —
дотърча уплашен поп.
В страх трепери му брадата.*

— Дядо попе, укроти се!
— Зло ме сполява, братя,
той не знае правописа!
Значи, иска вместо боб
да яде на обед поп!

8

Телефонът в миг заплака:
— Наскърби ме, Кирчо, ти —
на „теле“ ме съкрати!
Панталонът се оплака:
— Ти ми буквите прогони
и написа ме „палони“!

Котаракът се обади:
— Колко букви ми изяде?
Той наместо котарак
ме написа просто рак!

Жално хълца писъмцето:
— Ти разкъса ми сърцето,
че до татка си Евстати
с триста грешки ме изпрати!

От мастилото петната
му зацапаха главата:
— Вижте тоя хубавец!
Заслужава си венец,
но... от нашия синчец!

9

Скача, скача еднокрак
удивителният знак:
— Аз се чудя как така
тая Кирчова ръка
тъй стои без наказание,

щом е Кирчо без желание
да се учи,
да се учи,
та в живота да сполучи!

10

Въпросителната пита
разтревожена, сърдита:
— Аз задавам тук въпрос:
щом е Кирчо толкоз прост,
та не учи книжките,
а ги гризат мишките,
то защо ли прокурора
го не прати във затвора?

11

Топката му от играта
в този съд е адвоката.
Тя държи защитна реч,
та отеква надалеч:
— Кирилчо не е виновен.
За борба е пръв борец.
В скачането е чаровен,
а в игрите — първенец!
Няма никакво значение,
че не мисли за учение.
И не струват пред юнаци
препинателните знаци!
А какво пък,
че наопък
пише някои слова —
та вина ли е това?

Съдията се навъсва,
тази гръмка реч прекъсва:
— Кирчо вместо „топка жълта“

ще напише „топ те гълта“!
Ти му искаш оправдание,
но държат за наказание
сто пострадали от Кирил,
че нехаен е към тях.
Развлечения си дирил,
станал за резил и смях.

А учебник — прокурор
проговаря: — Стига спор!
Кирчо си е виноват.
Виж езика му — сакат!
С тези грешки —
рани тежки
носят сбърканите думи,
също като от кушуми!

12

Тръпне Кирчо пред съда:
— Ех, изпаднах в зла беда!
И сънува
и бълнува:
— Драги съд,
драги съд,
ще се уча
други път!

13

Щом очите си отвори,
Кирчо скочи, заговори:
— Чуйте вие
мили, сладки
мои книги
и тетрадки!

Ще се уча, обещавам,

в писането ще внимавам!

*Хайде всички
удивителни
и добрички въпросителни,
пак в тетрадките елате,
заемете си местата!*

*Лъва с „ф“ не ще нервирам,
няма поп да ви сервирам!
Извинете, панталони,
че ви писах все „палони“.
Няма да превръщам пак
котарака в речен рак.*

*И не цапвам ни едно
тук мастилено петно,
че петната
по листата
са петна и по децата!*

*Ще изуча правописа,
ще изпирам краснописа,
та до тате
писъмцата
да са хубави и чисти
като низани маниста!*

1941 г.

Издание:

Автор: Асен Босев

Заглавие: Карнавал

Издание: първо

Издател: Държавно издателство „Отечество“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1978

Тип: Стихосбирка; поезия

Националност: Българска

Печатница: ДПК „Димитър Благоев“

Излязла от печат: 10.XII.1978 г.

Редактор: Славчо Донков

Художествен редактор: Венелин Вълканов

Технически редактор: Петър Балавесов

Художник: Радослав Маринов

Художник на илюстрациите: Радослав Маринов

Коректор: Христина Денкова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2504>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.